

РЕШЕНИЕ

№ 180

гр. Плевен, 05.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ К. ГРЪНЧАРОВ

Членове: ЦЕЗАРИНКА ХР. ЙОСИФОВА-
ЙОТКОВА
МАРИАН В. ИВАНОВ

при участието на секретаря АЛЕКСАНДЪР Г. П.
в присъствието на прокурора В. Ил. Д.
като разглежда докладваното от МАРИАН В. ИВАНОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224400600585 по описа за 2022 година

Като разглежда докладваното от съдия Мариан Иванов ВНОХД № 585/2022 г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

Районен съд-Плевен с присъда №74/01.06.2022 г., по НОХД № 265/2022 г., признал подсъдимия Й. П. Б., ЕГН: ***** за виновен в това, че в периода 23.12.2020г.до 14.01.2021г.в гр.Плевен, в ж.к.“***“, при условията на продължавано престъпление, с две деяния, противозаконно унищожил, чрез запалване, чужди движими вещи-2бр. пластмасо- ви контейнери тип „Бобър“, всеки на стойност от по 175 лева, на обща стойност 350 лева, собственост на „***“ ЕООД-гр.София, поради което и на основание чл.216, ал.1, вр. с чл.26, ал.1, вр. с чл.55, ал.1, т.2, б.“б“ от НК, го осъдил на наказание „ПРОБАЦИЯ“, при следните пробационни мерки: по чл.42, ал.2, т.1 от НК-задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от 6 месеца, с

периодичност два пъти седмично и по чл.42, ал.2, т.2 от НК- задължителни срещи с пробационен служител за срок от 6 месеца.

На основание чл. 189, ал.3 НПК осъдил подсъдимия да заплати направените по делото разноски, в размер на 997,00 лева по сметка на ОДМВР-Плевен и в размер на 828,00 лева по сметка на Районен съд-Плевен.

Недоволен от присъдата, подсъдимият, чрез защитника си адвокат П. Д.-АК-Плевен я обжалвал. В постъпилите въззивна жалба и допълнението изложение към нея, след връщане на делото на РС-Плевен за администриране, се правят оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконсъобразност на постановената присъда.Твърди, че при преценка на доказателствения материал, първоинстанционния съд е допуснал съществени процесуални нарушения, довели до грешни фактически изводи.По същество се оспорва авторството на деянието, като се изразява несъгласие с приетите за достоверни от първоинстанционния съд, гласни доказателствени средства. Във връзка с това, се сочат показанията на свидетелите И.И. и В.К..В допълнението към въззивната жалба се излагат доводи, че престъпното деяние може и да се квалифицира като „маловажно“, по смисъла на чл.216, ал.4 от НК, съответно да се приложи разпоредбата на чл.218в, т.1 от НК.В подкрепа на това се сочи и съдебна практика. Искане се отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нова, с която да се признае за невиновен подсъдимия по повдигнатото му обвинение.

В съдебно заседание жалбата и допълнителното изложение се поддържат.Отново се твърдят допуснати от първоинстанционния съд съществени процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимия.Конкретно се сочи, че както в обвинителния акт така по-късно и в присъдата не са посочени точното място и часа на извършване на престъплението.Отново се акцентира на показанията на свидетелката И.И., като се счита, че същата не е възприела лицето

на подсъдимия, а е видяла „синьо яке“.Твърди се, че не са събрани достатъчно доказателства, както и, че не е изяснено кой се е обадил на телефон 112.Отново се иска подзащитния му да бъде признат за невиновен.

Подсъдимият Й. Б. поддържа становището на защитника си.Твърди, че винаги е съдействал на органите на МВР, като счита, че недопустимо е оклеветяван.Иска от съда да бъде оправдан.

Прокурорът изразява становище, че жалбата и допълнителното изложение към нея, са неоснователни.Сочи, че първоинстанционния съд е изложил фактическата обстановка, доказателствените източници и въз основа на кои от тях, е изградил вътрешното си убеждение.

Въззивният съд като се запозна със събраните по делото доказателства, въззивната жалба и допълнително изложените съображения, становищата на страните и след цялостна проверка на присъдата на основание чл.313 и 314 от НПК, намира следното:

Въззивната жалба и постъпилите допълнителни съображения, са подадени в срока чл.319, ал.1 и 4 от НПК, отговарят на изискванията на чл.320 от НПК и са процесуално допустими.

За да постанови обжалваната присъда първоинстанционният съд приел за установена следната фактическа обстановка:

Дружеството „***“ ЕООД-гр.София, представлявано от управителя И. Г., свидетел по делото, стопанисвало контейнерите за смет в квартал „***“, в гр.Плевен.Същите са тип „Бобър“, с вместимост 1,1 куб.м.

На 23.12.2020г. подсъдимият и свидетеля В.К. били заедно.Подсъдимият бил употребил алкохол.Двамата минавали в близост до бл.***.Без видима причина подсъдимият поднесъл пламък от запалка към намиращият се там контейнер.Същият започнал да

гори, като действията му били забелязани от свидетелката И.И. и други неустановени по делото лица, които сигнализирали на телефон 112. На място пристигнал екип на Второ РУ Плевен, включващ полицейските служители и свидетели по делото Л.В.В. и С. П. Г.. Полицейските служители заловили в близост до горящия контейнер подсъдимия Й. Б., който още на място бил разпознат от свидетелката И.И.. На 14.01.2021г. подсъдимият Б. отново бил със свидетеля В.К.. Дватама вървели в района на блок ***, на ж.к. „***“. Отново без причина подсъдимия запалил друг контейнер за смет.

В следствие на запалването на посочените дати двата контейнера били унищожени и станали негодни за употреба.

Във връзка със тези случай било образувано и проведено досъдебно производство.

Изложената фактическа първоинстанционния съд приел за установена и доказана, въз основа на събраните в съдебното производство доказателства и тези приобщени от досъдебното производство по реда на чл.283 от НПК. Конкретно кредитирал с доверие показанията на свидетелите И. Г. Г., И.Д.И., Л.В.В., С. П. Г. и В.К.К., дадени на съдебното следствие и тези приобщени по реда на НПК от досъдебното производство. В подкрепа на приетата за установена и доказана фактическа обстановка, първоинстанционния съд се позовал и на справката за произшествията–РСПБЗН, характеристикните справки, удостоверение и справките за съдимост, както и на заключенията на вещите лица Е.И.Г., д-р Л.З.Т., д-р А.А.Т. и А. Г.а А..

Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния съд относно доказаността на приетата фактическа обстановка. Изпълнил е задълженията си по чл.13 и 14 от НПК и е дал отговор на обстоятелствата подлежащи на доказване съобразно чл.102 от НПК.

За да приеме за доказана изложената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е обсъдил и анализирал събраните и

относими по делото, гласни доказателствени средства и писмени доказателства.

Безспорно е установено авторството на деянията, време място и начина на извършване.

Възраженията на защитата на подсъдимия, че не е безспорно доказано авторството на престъплението не се споделят от въззивния съд. Достатъчно подробно са анализирани показанията на свидетелите очевидци, в случая тези на И.И. и В.К.. Не възникват съмнения относно тяхната достоверност, за фактите и обстоятелствата възприети непосредствено от тях. Доводите на защитата, макар и не до край конкретизирани, във връзка със собствен анализ на тези показания са защитна теза, целяща оневиняване на подсъдимия. Свидетелката И.И. е пряк очевидец и възприела непосредствено действията подсъдимия, като по посоченото от нея облекло същият е бил установен. Показанията ѝ по-късно и на съдебното следствие не могат да се охарактеризират като несигурни или противоречиви. Правилно първоинстанционният съд е приел, че показанията на свидетелката И.И. кореспондират и с показанията на свидетелите Л.В. и С. Г. относно деянието на 23.12.2020г. Доводите на защитата във връзка с показанията на свидетеля В.К. са извадени от контекста на даните относно извършеното от подсъдимия деяние и на 14.01.2021г. По отношение на тези показания първоинстанционният съд правилно е приобщил показанията на този свидетел по реда на чл.281, ал.5, вр.с ал.1, т.1 от НПК. Този свидетел също е пряк очевидец на действията на подсъдимия и при двете извършени от него деяния, те са били заедно. Пзоваването на отделни отделни части от показанията, въз основа на които защитата твърди, че се касае за противоречивост и недостоверност, са защитна теза. Тези твърдения не се подкрепят от показанията на свидетелите очевидци. Първоинстанционният съд в достатъчна степен е изложил доводи в мотивите си, защо е дал вяра на тези показания. По отношение на възраженията, че са били нарушени

правата на подсъдимия да разбере в какво е бил обвинен, въззивният съд счита, че същите са неоснователни. Достатъчно ясно и непротиворечиво са посочени в обвинителния акт мястото, времето и начин на извършване на деянията. Непосочването на часа на извършването не е съществено процесуално нарушение довело до осуетяване правото на защита и съответно невъзможност да се защитава подсъдимия. По отношение на мястото, като жилищен блок, където е извършено всяко от деянието, то те са посочени, както в обстоятелствената част на обвинителния акт, така в следствие и в мотивите към обжалваната присъда./района на блок №*** в ж.к. "****"/.

Тук следва да се посочи, че в проведеното разпоредително заседание на 09.03.2022г, от защита на подсъдимия не са правени възражения за допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване правата на подсъдимия.

Първоинстанционният съд е обсъдил и обясненията на подсъдимия и правилно и е приел, че обясненията му не опровергават останалите обсъдените и анализирани, гласни доказателствени средства.

Провилно е прието заключението по назначената съдебно-оценителна експертиза, което не се оспорва. Първоинстанционният съд е обсъдил и заключението по назначената на досъдебното производство комплексна съдебно-психолого-психиатрична експертиза. Същата не е оспорена от страните и правилно е приета от съда. Видно от заключението ѝ е, че подсъдимия е с личностово разстройство, което не може да бъде приравнено на критериите на чл.33 от НК и към инкриминираното деяние е бил в състояние да разбира свойството и значението на деянието и да ръководи постъпките си.

Доводите на защитата за преквалифициране на деянието като маловажен случай съобразно чл.216, ал.4 от НК и съответно приложението на чл.218в от НК, не се

споделят от въззивния съд. В конкретния случай само ниската стойност на унищожените контейнери, не може да обоснове наличие на маловажен случай. По същество първоинстанционния съд правилно е посочил в мотивите си, че в конкретния случай извършените деяния са висока обществена опасност. Начина на извършване е с демонстрация на грубо незачитане на чуждата собственост, а унищожаването на контейнерите чрез запалването им, няма как да се приеме, че е маловажен случай. Действията на подсъдимия крият опасност и от вредни последици за множество хора. Те са лишени от възможност да ползват тези контейнери и не на последно място е налице потенциална опасност от разпространяване на пожар. В конкретния случай разпоредбата на чл.218в от НК е неприложима.

При така установената и доказана фактическа обстановка се налага единственият възможен правен извод, приет й от първоинстанционния съд, а именно, че подсъдимият И.Н. от обективна и субективна страна е извършил престъплението по чл.216, ал.1, вр. с чл.26, ал.1 от НК.

Въззивният съд се солидализира с извода на съда, че престъплението е извършено от субективна страна при пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК.

По отношение на наложеното наказание, конкретно относно тяхната справедливост, въззивния съд споделя изцяло мотивите на първоинстанционния съд. При определяне вида и размера на наказанието, които е наложил на подсъдимия, първоинстанционния съд е съобразил обстоятелствата във връзка с чл.36 и чл.54 от НК. Приел и взел предвид само смекчаващи вината обстоятелства - чисто съдебно минало/реабилитиран/, младата възраст, доброто процесуално поведение и инцидентност на извършените деяния, както и обществената опасност на деянието. Следва да се отбележи, че е налице обаче и отегчаващо вината обстоятелства, в конкретния случай недобри характеристични данни, видно от справката приложена на

л.78 от ДП. Въпреки това правилно в конкретния случай, е прието, че смекчаващите обстоятелства са многобройни. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че и най-лекото предвидено наказание би се оказало несъразмерно тежко и наложил наказанието лишаване от свобода съобразно чл.55, ал.1, т.2,б.“б“ от НК, а именно наказание „пробация“, за срок от по 6 месеца. Наложено наказание, в минималния размер на двете пробационни мерки, е справедливо и законосъобразно.

При извършената цялостна проверка на присъдата, въззивния съд не намира основание за нейната отмяна или изменение, поради което следва същата да се потвърди като правилна и законосъобразна.

По изложените съображения и на основание чл.334, т.6, във вр. с чл.338 от НПК, окръжния съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда №74/01.06.2022 г., постановена по НОХД № 265/2022 г. на Районен съд гр.Плевен, като правилна и законосъобразна.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____